

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 271

Hiện tượng này không biết các vị có nhìn thấy không? Cảm nghĩ của các bạn thế nào? Nếu như mà không chăm chỉ tu hành, không thể thật sự làm được “*tho tri độc tụng, vì người diễn nói*”, các bạn là người có tội với Thích Ca Mâu Ni Phật, Phật pháp bị diệt vong trong đời này của các bạn, bạn hãy nghĩ hậu quả ở tương lai. Cho nên, phải khoác lên một chiếc áo. Cái áo này không phải là áo bình thường, áo này là áo bằng thép, kiếp sau không thể sanh vào cõi trời người được, tái sanh về đâu? A Tỳ địa ngục. Đây đều là lời thật, đều là chân tướng sự thật, chúng ta không thể nào không biết.

Ngày nay, người xuất gia việc tối cần thiết không phải là xây cất chùa, mà việc quan trọng nhất là nghiên cứu Kinh điển. Làm sao mới có thể khế nhập cảnh giới của Kinh giáo? Tôi đem kinh nghiệm của chính bản thân tôi cống hiến cho quý vị làm tham khảo, cả cuộc đời này của tôi không quản người, không quản việc, không quản tiền, toàn tâm toàn lực để trong Kinh giáo. Ở trong đây không có nghĩ việc khác, chỉ có một việc, đây chính là một môn thâm nhập, huân tu lâu dài. Bạn muốn quản người, quản việc, quản tiền thì tâm của bạn sẽ phân tán, khả năng của bạn không có tập trung, bạn làm sao mà học được tốt chứ? Tôi khuyên mọi người dùng phương pháp này của tôi là lòng chân thật, không phải hại mọi người, là mong cho mọi người học tốt, có thể cứu được Phật pháp, có thể cứu được chúng sanh.

Xưa kia ở Trung Quốc, Hương trưởng quản lý các ngôi chùa, cương lĩnh là chấp sự quản lý việc, hiện nay chúng ta gọi là trụ trì, Duy na Thủ tọa Hòa thượng đều là Phật, Bồ Tát tái lai thị hiện ra, không phải là phàm phu. Họ đến là để thành tựu, làm cho chúng sanh thanh tịnh, cho nên các Ngài không phải là phàm phu. Các Ngài đã độ được chính bản thân rồi, sau đó tái lai giúp đỡ mọi người. Cho nên bản thân của mỗi chúng ta nên suy nghĩ, nếu chúng ta quản những việc này, tương lai có thể được độ hay không? Trước tiên nên suy nghĩ thử xem, nếu mà việc vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc nhất định không có vấn đề gì, giống như Trí Giả Đại Sư thị hiện cho chúng ta. Trí Giả Đại Sư chính là Thích Ca Mâu Ni Phật tái lai, Ngài là Phương trưởng của chùa Quốc Thanh. Lúc Ngài vãng sanh, đệ tử đến hỏi Ngài, phẩm vị vãng sanh của Ngài như thế nào? Ngài là thị hiện,

nói với mọi người, bởi vì nhọc tâm lãnh chúng cho nên vãng sanh chỉ được ngũ phẩm vị. Ngũ phẩm vị là Phạm Thánh Đồng Cư độ, đây chính là mức độ thấp nhất. Bạn phải khẳng định là bản thân mình có thể sanh Phạm Thánh Đồng Cư độ, bạn mới có thể hy sinh phẩm vị của bản thân, chăm sóc đại chúng, giúp đỡ người khác, đây là sự từ bi của bạn. Nếu như bản thân bạn đến phẩm vị thứ năm cũng không đạt được, cũng chính là nói bạn không thể vãng sanh phẩm vị Phạm Thánh Đồng Cư độ, thì tạm thời hãy để bản thân vãng sanh Thế giới Cực Lạc là tốt, đến Thế giới Cực Lạc bạn thừa nguyện tái lai, sau đó trở lại giúp đỡ mọi người. Cách nghĩ này nhất định là chính xác. Nếu như một chút bạn cũng không nắm chắc, bạn còn phải đi quản người, quản việc, quản tiền thì gay go, bạn làm sao mà không tạo nghiệp? Làm sao mà bạn vãng sanh được? Những sự việc hiện tượng đều bày ở trước mắt chúng ta, các bạn có nhìn thấy không?

Tôi học Phật đã 50 năm rồi, đối với sự việc này tôi rất là chú ý. Chú ý điều gì vậy? Sự vãng sanh của người xuất gia cùng người tại gia, tỉ mỉ mà so sánh, người tại gia có tướng tốt, lúc vãng sanh thần trí tỉnh táo, người xuất gia phần nhiều lúc vãng sanh đã mê hoặc điên đảo, bất tỉnh nhân sự. Đến lúc bất tỉnh nhân sự, trợ niệm cũng vô ích, không giúp gì được, họ đã mê hoặc rồi, không nhận thức được nữa, vậy thật là đáng tiếc. Đến lúc lâm chung chung thời thần trí không tỉnh, bạn bè người thân cũng không biết được, khẳng định là dọa tam đồ. Cho nên một người sau khi chết đi, kiếp sau tái sanh về đâu, cho dù họ có học Phật hay không, bạn xem hình dáng lúc họ lâm chung. Họ lâm chung rất tỉnh táo, rất sáng suốt, nhất định là cảnh giới trời người. Có chuyện người sáng suốt lại đi vào địa ngục, vào ngạ quỷ, vào súc sanh không? Không thể nào. Người mê hồ thì sẽ đi, người sáng suốt sẽ tuyệt đối không đi. Cho nên, từ chỗ này bạn có thể phán đoán điều này là đáng tin cậy. Lúc lâm chung tỉnh táo, rất là tỉnh táo, rất là sáng suốt, nhất định không dọa ba đường ác. Cho dù là người xuất gia đi nữa, lúc lâm chung mà bị hôn mê, mê hoặc điên đảo, bất tỉnh nhân sự, đều là dọa ba đường ác. Chúng ta học Phật, cái chân tướng sự thật này không thể nào không biết, không thể học đến cuối cùng chỉ học để đến ba đường ác. Cũng xem là bạn đã tu đạo rồi, bạn tu là tam ác đạo, bạn cũng đã chứng đạo rồi.

Ở chỗ này chúng ta có thể hiểu rõ ràng minh bạch, phạm vi giáo học này của A Di Đà Phật Ngài thật là rộng lớn, thật sự là giống với sự dạy học qua truyền hình hiện nay, vô biên Phật giới, biến chư Phật quốc.

Phía dưới là tán thán: “*Thanh sương ai lượng*”.

Trong chú giải của lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ nói rất hay, “*thanh*” là thanh dương, “*sương*” là sương thông, không có chương ngại, “*ai lượng*” là tiếng vang, là thấu triệt, là rõ ràng.

“*Vi diệu hòa nhĩ*”. “Vi” là vi mật, âm thanh tán thán vi mật, như là cùng tiếng Phạm âm. “Hòa nhĩ”, “hòa” là điều hòa, “nhĩ” chính là nhĩ chánh, trong cái âm thanh này không có một chút tà ác, thuần chánh không tà được gọi là nhĩ. Câu này là tán thán Phật pháp, sự giáo học của 84 ngàn pháp môn, các khoa mục này là thuần chánh không tà, có thể điều hòa thân tâm, ở trong cuộc sống hàng ngày bạn có thể điều hòa cảnh giới, cảnh giới của người và vật, cảnh giới vật chất, bạn có năng lực này. Sự điều hòa này chính là chúng ta bình thường hay nói là chuyển cảnh giới, bất luận là cảnh giới gì bạn đã gặp qua, bạn liền chuyển đổi nó, chuyển được rất là hài hòa, không sanh phiền não, thường sanh trí tuệ. Bạn nói xem, thù thắng đến như vậy.

Cuối cùng nói là đệ nhất trong âm thanh của mười phương thế giới. Câu này nói rất hay, câu này không dễ dàng để nói ra được. Đây là âm thanh gì vậy? Âm thanh dạy học, âm thanh dạy học của thầy giáo, âm thanh của đệ tử học tập, âm thanh của môn học, đứng đầu trong mười phương thế giới. Bạn nói xem là ngành học nào? Nhưng rất đáng tiếc, hiện nay trong trường đại học không có mở ngành học này, đứng đầu của các ngành học thì không có mở, các ngành học đã mở đều là nhiều loạn xã hội, nhiều loạn lòng người, ngành học đem lại sự phiền phức. Chúng ta là đệ tử của Phật, bất luận là tại gia hay xuất gia, cho dù là học trò của Phật, tứ chúng đệ tử, chúng ta đọc đến đoạn Kinh này thì cảm tưởng như thế nào? Hãy nghĩ thử xem, chúng ta phải làm như thế nào? Làm sao để giúp đỡ người thế gian tỉnh ngộ, điều này là quan trọng. Ngành học hay như vậy mà họ không mở. Cho nên, nói thật ra, hiện nay không bằng thời đại của vua chúa ngày xưa. Thời đại vua chúa ngày xưa có mở ngành học này. Các vị đọc lịch sử, không cần nói lâu xa, đầu đời nhà Thanh, các triều đại vua chúa đều giống như nhau. Chúng ta có thể xem thấy ở trong lịch sử, Khang Hy, Ung Chính, Càn Long, có vị hoàng đế nào mà không thường xuyên cung thỉnh pháp sư vào trong triều đình để giảng Kinh dạy học? Các Ngài đã mở ngành học này. Đương nhiên là các vị pháp sư thời đó tu hành rất chăm chỉ, từ trong giáo lý mà hạ thủ công phu. Tại sao vậy? Hoàng đế sẽ thỉnh các Ngài đến giảng bài, điều này người thông thường chúng ta nói là sự việc rất vinh dự. Hiện giờ thì chẳng có ai mời, cho nên Kinh cũng không cần phải học, hành cũng có thể không cần tu, chẳng có ai mời bạn, tu cũng chẳng có ích gì, không phân biệt được tốt xấu. Nhưng mà chúng ta biết được đây là

chánh pháp, vô thượng thậm thâm vi diệu pháp. Tại sao hiện nay người ta không phân biệt được tốt xấu? Không có ai y giáo tu hành, chính là không có sự biểu diễn, không có người tuyên thuyết, cho nên mọi người không biết. Ngày nay điều chúng ta nên làm là gì? Nên lấy cái thân này của mình biểu hiện ra bên ngoài, làm cho người xem, nói cho người nghe, đi khắp nơi nói, gặp người thì nói, trong tất cả mọi lúc đều biểu diễn, chúng ta mới không phụ lòng Thích Ca Mâu Ni Phật, mới không phụ lòng lịch đại Tổ sư Đại đức đã đem pháp này truyền cho chúng ta. Một sự nghiệp rất là to lớn, thế xuất thế gian pháp đều không ngoại lệ, sự thành công này là thành công trong sự có người kế thừa, thành công rồi. Tự mình làm được càng tốt, sau này không có người kế thừa thì công sức của bạn cũng bằng không. Tại sao vậy? Bạn chết đi là xong rồi. Sự việc này hiện nay người giác ngộ không nhiều. Từ xưa người ta đã biết được, điều rõ ràng nhất, mọi người biết rằng ngày mà Hoàng đế lên ngôi (hiện nay gọi là nhận chức, ngày xưa thì gọi là lên ngôi), ngày nhận chức hôm đó, sau nghi thức hành lễ hoàn thành việc đầu tiên phải làm là tuyển người kế thừa, lập thái tử, đào tạo người kế thừa, thì triều đại của họ mới có thể tiếp nối đời này sang đời khác. Nếu họ không đào tạo người kế thừa, thì sau khi họ chết đi, tùy ý đem một người lên kế vị, quốc gia đó không diệt vong mới lạ. Chắc chắn là mất nước. Gia đình cũng giống như vậy, cho nên làm nghề kinh doanh, cửa hàng lâu đời khoảng mấy trăm năm, tại sao có thể kéo dài được mấy trăm năm vậy? Họ biết lựa chọn người kế thừa, cửa hàng vừa khai trương, họ liền đào tạo người kế thừa. Phần lớn người kế thừa là anh em ruột, hoặc là đào tạo con cái của họ. Đời đời đều là như vậy. Đây là sự thành công của sự nghiệp. Dạy học cũng là như vậy.

Ở trong nhà Phật đặc biệt rõ ràng, mỗi một tông phái truyền thừa đời này sang đời khác, gọi là truyền pháp. Nhà Phật chúng ta mọi người đều biết pháp tử. Pháp tử chính là nói một môn phái, nhà Phật chúng ta nói 84 ngàn pháp môn, người kế thừa pháp môn này được gọi là pháp tử. Còn hiện tại thì sao? Hiện giờ vẫn còn, có đi truyền pháp, chỉ đưa cho bạn một trang giấy, viết cho bạn là đời thứ bao nhiêu, pháp căn bản của pháp thì không biết. Nghe nói hiện giờ còn có thể mua bán, đi tìm một vị hòa thượng, lão hòa thượng có giá cả, đại khái có 100 ngàn hay 200 ngàn, đưa cho ông, ông liền đưa cho bạn một phái điệp. Bạn nói xem, thành ra thứ gì chứ? Phật pháp suy vi đến tình trạng như vậy!

Chúng ta nên giác ngộ, tuy là chúng ta không có tăng tịch, chúng ta thật sự truyền pháp của Thích Ca Mâu Ni Phật. Nhưng người truyền pháp khó tìm. Sự việc này từ xưa đến nay là như vậy, người đệ tử muốn tìm một vị sư phụ tốt là

khó, một vị sư phụ tốt muốn tìm một người đệ tử truyền pháp càng khó hơn, đi đến nơi nào tìm? Sự việc này người xưa gọi là có thể gặp mà không thể tìm, nhân duyên từ kiếp trước, không phải là của một đời.

Trong truyền thừa của Phật pháp, điều quan trọng nhất phải là thật tu. Giảng Kinh, công việc này dễ, không khó. Các bạn học với tôi, chúng tôi mở lớp bồi huấn, tôi dạy các bạn giảng Kinh, một tháng thì biết liền. Ngày xưa tôi học giảng Kinh với lão sư Lý, nói cho chư vị biết, tôi học một tuần là biết giảng rồi, có gì khó đâu? Khó là ở ngộ nhập, khó là ở hành chứng, cái này khó. Thật sự là đệ tử truyền pháp, bạn có hành chứng mới thật sự có thể khai ngộ, có thể khế nhập cảnh giới Phật. Cảnh giới Phật là cảnh giới Kinh điển, bạn mới có thể khế nhập. Cho nên, *“Thập phương thế giới âm thanh chi trung tối vi đệ nhất”*, câu này thật tuyệt vời. Thực tại là thiên thượng nhân gian tất cả chư pháp không có cách gì so với Phật pháp được. Điều này chúng ta phải nhận thức cho rõ ràng. Làm thế nào để nó phơi bày ra giữa tất cả đại chúng? Sự phơi bày ra này chính là bản thân phải làm một tấm gương cho xã hội đại chúng xem. Bản thân bạn thật tu chính là ngộ nhập. Bạn có ngộ nhập thì thành tựu tài hùng biện, có oai nghi, có tài hùng biện, đây là hình tượng của Phật. Oai nghi sẽ khiến cho người nhìn thấy bạn cung kính nể phục, cho dù bạn là người ở đẳng cấp nào. Ngày nay nói cao đến chức Tổng thống, Bộ trưởng, ngày xưa gọi là Quốc vương, đại thần, thấp đến hạng thường dân như ăn xin, Phật pháp là bình đẳng. Người mà gặp được bạn đối với bạn cung kính nể phục, đưa ra những câu hỏi khó bạn đều có thể giải đáp, đều có thể làm cho họ vừa ý, bạn có thể giải quyết vấn đề khó, đây là trí huệ. Oai nghi là đức hạnh. Bạn không chăm chỉ tu thì làm sao mà được chứ?

Dựa vào cái gì để tu? Người xuất gia, tôi đem tiêu chuẩn hạ xuống rất thấp, dựa vào Sa Di Luật Nghi, mười giới Sa Di, 24 điều oai nghi. Bạn phải học, phải luyện, phải làm được, bạn cùng với đại chúng sống chung rất là tự nhiên đại chúng sẽ tôn trọng bạn. Đây không phải cố ý làm, không phải miễn cưỡng, không phải là chúng ta yêu cầu, mà là tự nhiên. Chỉ có y giáo phụng hành mới có thể thâm nhập Kinh tạng, bạn mới có trí huệ để có thể đáp ứng với bệnh lý khó trị của tất cả chúng sanh. Bạn phải ứng phó được, thành tựu tài hùng biện. Nếu như bạn nói tôi không có lòng tin, nghiệp chướng của tôi rất nặng, không có lòng tin, ở trong Kinh điển Phật đều nói với chúng ta, bạn vốn có đầy đủ trí tuệ đức tướng của Như Lai, chính là vì bản thân bạn đánh mất đi lòng tin, bạn mê mất đi tự tánh. Phật dạy bảo chúng ta, giúp đỡ chúng ta khôi phục lòng tin, chỉ cần bạn chịu y theo cách của Ngài dạy mà làm thì lòng tin của bạn sẽ khôi phục lại. Bạn không làm

theo cách của Ngài dạy, đối với Ngài vẫn còn hoài nghi, trong cuộc sống hàng ngày vẫn là phiền não tập khí làm chủ bản thân, thì đương nhiên là không có lòng tin, lợi ích thật sự của Phật pháp bạn không có được.

Tịnh tông vãng sanh, Đại đức xưa nói tam tư lương, là ba điều kiện. Ba điều kiện này là tín nguyện hạnh, thiếu một điều cũng không được, ba điều này phải có đủ. Làm thế nào để xây dựng lòng tin? Làm sao để giữ vững đại nguyện của chính mình? Làm sao để y giáo phụng hành? Nếu muốn học Phật thì học từ chỗ nào? Không thể rời xa Kinh sách, vẫn là phải học từ trong Kinh điển, thâm nhập Kinh tạng, trí huệ như hải. Thâm nhập Kinh tạng, bạn nhất định đem chướng ngại của bạn dẹp bỏ đi.

Chúng ta rất muốn thâm nhập nhưng mà không thâm nhập được, nguyên nhân gì vậy? Có chướng ngại. Sự chướng ngại này tôi thường giảng có 16 chữ: ***Tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, ngũ dục lục trần, tham sân si mạn***. Bạn mà có mấy điều này thì hết cách rồi, muốn tinh tấn cũng tinh tấn không được, những điều này đã hại bạn rồi, hại chết bạn, hại bạn thâm trọng, đời đời kiếp kiếp sẽ bị hại, bạn vẫn không chịu vứt bỏ, thật là ngu si đến cùng cực. Trong quá khứ không biết được những điều này đã hại bạn, kết làm bạn thân cùng với chúng, mắc vào cái bẫy của chúng. Bây giờ biết được nó hại bạn thì nhanh chóng tránh xa ra, không thể cùng giao du với nó nữa thì mới có thể cứu được bạn, bạn mới có thể nhập vào cảnh giới Phật.

Xin xem tiếp đoạn phía dưới. Đoạn thứ hai là “Thọ Lợi Sanh”. Trong đây cũng có ba đoạn nhỏ, chúng ta chia ra từng đoạn để xem.

Kinh văn: **“Nhược hữu chúng sanh, đồ Bồ Đề thụ, văn thanh khứu hương, thường kỳ quả vị, xúc kỳ quang ảnh, niệm thọ công đức, giai đắc lục căn thanh triệt, vô chư não hoạn”**.

Lợi ích này không thể nghĩ bàn. Cây Bồ Đề ở đâu? Bạn đi tìm. Hiện nay giao thông thuận tiện, các bạn có thể tổ chức đoàn đến Ấn Độ thăm viếng đất Thánh, tham quan Thích Ca Mâu Ni Phật năm xưa chứng đạo dưới cây Bồ Đề. Cây Bồ Đề đó hiện nay vẫn còn, người Ấn Độ gọi là cây Bô Đa La. Bởi vì Phật ở dưới cây này chứng quả, cho nên chúng ta mới gọi nó là cây Bồ Đề. Bạn đi đến cây Bồ Đề xem thử, nghe thử âm thanh của cái cây này, ngửi thử mùi hương, xem thử bạn có thể đạt được sáu căn trong sạch, chẳng có phiền não hay không? Ngày xưa thì được, bây giờ tại sao không được? Bây giờ thì biến chất rồi, không phải là nó

không có công hiệu, do bây giờ biến chất rồi, cũng chính là y báo chuyển theo chánh báo. Bây giờ lòng người bất thiện, cho nên cây Bồ Đề không còn linh nữa.

Cây Bồ Đề chân thật là thân thể của chúng ta. Ở trong “Đàn Kinh” Đại Sư Thần Tú đã nói: *“Thân là cây Bồ Đề, tâm như đài gương sáng”*. Bồ Đề tức là giác. Chúng ta chính là cái thân này, dựng nên một hình tượng đại triệt đại ngộ. Cái thân này chính là đại biểu cho toàn thể Phật pháp. Phật pháp ở tại đâu? Phật pháp ở tại cái thân này, ở trên cái hình tượng này. Quả nhiên đắp nặn ra cái hình tượng bản thân thành Phật, ở trong Phật pháp 84 ngàn pháp môn, vô lượng pháp môn đều ở trong cái hình tượng này. Cái hình tượng này không những tất cả mọi người ở thế gian nhìn thấy bạn sinh lòng cung kính, mà trời thần nhìn thấy bạn cũng sinh lòng cung kính. Tại sao vậy? Trong Kinh thường nói thầy của trời người, tì kheo xuất gia chính là thầy của trời người. Bạn có thể làm thầy của trời người hay không? Đức hạnh của bạn, trí huệ của bạn nhất định phải đạt được tiêu chuẩn này.

“Đổ” chính là Ngài đã nhìn thấy, nghe được âm thanh giáo huấn của bạn, tất cả mọi lúc, tất cả mọi nơi, không nhất định phải diễn giảng ở trên giảng tòa mới là dạy học, mà nói chuyện riêng tư cũng là dạy học, nhất định là không có lời vô ích. Nghe được âm thanh của bạn nói pháp, “*Hương*” đó là sự thật, không phải là giả. Bạn thật sự có đức hạnh, có trí huệ, trên thân tỏa mùi hương. Hiện nay người chúng ta nói điều gì vậy? Hiện nay con người nói bầu không khí, người nước ngoài nói là từ trường. Từ trường, bầu không khí của bạn cùng với người thông thường không giống nhau, xác thực là ở trong đó có sự cảm nhận rất rõ ràng.

Lúc tôi mới bắt đầu học Phật, thân cận Đại Sư Chương Gia. Từ trường của Đại Sư Chương Gia Ngài đã nhiếp thọ tôi, khiến tôi chỉ cần có thời gian rảnh rỗi, tôi nhất định phải đi tìm Ngài. Một câu cũng không nói, tôi chỉ ngồi ở bên cạnh của Ngài, đều cảm thấy toàn thân rất dễ chịu, từ trường của Ngài nhiếp thọ. Nhìn thấy cái dáng của Ngài, thực tại mà nói, tâm hình của Ngài tặng cho tôi, bình thường Ngài chính là cái dáng vẻ đó, đi đứng nằm ngồi như ở trong Kinh nói là thường ở trong định. Ngài là thường ở trong định. Lời nói vô cùng đơn giản, lời nói vang xa, bạn mà nghe được lời nói của Ngài vĩnh viễn sẽ không quên. Đây cũng là Phật độ người có duyên. Bởi vì địa vị của Ngài rất cao, rất nhiều người không dám đến gần Ngài, để lỡ mất đi cơ hội. Chúng tôi khi mới học Phật cũng chẳng biết trời cao đất dày, cho nên mới liều lĩnh mà đi như vậy. Sau khi gặp mặt, Đại Sư Chương Gia vô cùng từ bi, đối với thế hệ hậu học thì yêu quý. Lúc tôi quen

được Ngài thì Ngài 61 tuổi, tôi được 26 tuổi. Trong tiếp đãi thì Ngài xem tôi như người bạn nhỏ.

“*Thường kỳ quả vị*”. Cái từ quả này chính là thành quả của bản thân Ngài tu học. Khi bạn thân cận với Ngài, chắc chắn sẽ chịu sự ảnh hưởng của Ngài. Nếu như tiếp nhận sự giáo huấn của Ngài, vậy thì bạn có được lợi ích càng lớn hơn. Những điều Ngài dạy cho bạn đều là thành tựu của cả một đời tu học của bản thân Ngài. Người thầy như vậy dạy người nhất định chẳng giữ lại một chút gì, đều nói ra hết.

“*Quang ảnh*” là nói sự ảnh hưởng của Ngài. Phạm vi ảnh hưởng danh tiếng của Ngài rất rộng. Ngày nay chúng ta lợi dụng kỹ thuật của khoa học kỹ thuật cao, thì cái từ quang ảnh sẽ nói hay hơn. Chúng tôi ở đó giảng Kinh, đồng thời dùng internet truyền đi, ở các nơi các quốc gia trên thế giới mở địa chỉ trang web của chúng tôi, họ ở trước màn hình không thấy được hình ảnh sao? Cho nên hình ảnh phân bố khắp toàn cầu. Vẫn là người có duyên, người có duyên họ mới mở ra xem, người không có duyên họ chẳng chịu xem. Trong lúc bạn đang xem, bạn chính là “*xúc kỳ quang ảnh, niệm thọ công đức*”. Đây là bạn tu học thật sự có thành tựu, có kết quả. Công là công phu tu học hàng ngày, đức là thành quả của nó. Cho nên, hai chữ công đức này chúng ta phải nhận biết cho rõ ràng, không thể hiểu lầm.

Công đức nhất định là phải do chính mình tu, công đức của người khác chẳng có cách nào cho bạn. Thông thường ở trong Phật pháp nói một cách cụ thể, công đức là giới định tuệ tam học. Công phu trì giới của tôi không thể cho bạn được, sức định của tôi chẳng có cách nào chuyển cho bạn được, trí huệ của tôi cũng chẳng có cách nào chuyển cho bạn được. Không giống như phước đức, tôi có phước, bạn có thể hưởng được; tôi có tài sản, có thể chia một ít cho bạn hưởng; tôi có căn nhà, tôi có thể tặng cho bạn, bạn có thể tiếp nhận. Phước đức thì có thể cho người khác, công đức thì không thể cho người khác. Công đức nhất định là tự mình tu, tự mình thọ hưởng, người không tu sẽ không thể nhận được, cho họ thì họ cũng chẳng có cách nào, họ cũng nhận không được. Công đức và phước đức phải phân biệt rõ ràng. Nhưng trong công đức nhất định có phước đức, ở trong phước đức không có công đức. Ngày nay người thế gian họ tu phước rất nhiều, người tu công đức thì ít, vì vậy chúng ta phải dẫn đầu, phải chăm chỉ tu công đức. Tu công đức nhất định là từ việc trì giới mà bắt đầu. Bạn mà đạt được thì đây là lợi ích.

“*Lục căn thanh triệt, vô chư não hoạn*”. Hai câu nói này chính là phiền não giảm, trí huệ tăng. Ở đây có sự thọ dụng chân thật, sự thọ dụng thù thắng vô cùng. Người thông thường ở trong xã hội, điều mà họ mong cầu, theo đuổi là sự hưởng thụ danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần. Ở phía trước tôi nói rất là rõ ràng, nếu ở trong mạng của họ có thì họ sẽ nhận được, tuy họ gặp nhiều buồn phiền, họ phiền não nhiều, khốn khó nhiều, tỉ mỉ mà quan sát, sự tổn thất lại nhiều, cũng chính là nói sự trả giá của họ là quá nhiều, cái mà họ nhận được thì quá ít, không đáng để so sánh. Gian khổ cả một đời, đến lúc chết rồi vẫn không biết được trong cuộc đời này gian khổ vì ai, bận rộn vì ai, họ đều không biết được. Con người mê muội đến như vậy. Điều này thật là đáng thương. Duy chỉ có người cầu giác ngộ, xem việc này là quan trọng nhất trong cuộc đời của mình, tôi theo đuổi mục tiêu cầu giác chánh tịnh, vậy cái mà bạn đạt được chính là sáu căn thanh tịnh. “*Triệt*” là sự thanh tịnh cao nhất. “*Vô chư não hoạn*”, tập khí phiền não của bạn dần dần mất đi.

Đoạn ở phía sau chính là nói thành tựu, phía trước là nói tu hành. Chúng ta học Phật như thế nào? Làm sao để biến bản thân mình thành cây Bồ Đề? Cũng chính là nói đem bản thân mình tạo thành hình tượng của Phật Bồ Tát, để hình tượng Phật Bồ Tát phơi bày rõ ràng ra trước mắt xã hội đại chúng, đó mới thật là thân như cây Bồ Đề.

“*Trụ bất thoái chuyển, chí thành Phật đạo*”. Bất thoái chuyển không phải là chuyện dễ dàng. Ở trong Phật pháp nói tam bất thoái, thứ nhất là vị bất thoái, thứ hai là hạnh bất thoái, thứ ba là niệm bất thoái, mỗi một tầng thì mỗi cao hơn. Đến lúc nào bạn chứng được vị bất thoái? Tiểu thừa chứng được quả Tu Đà Hoàn, Đại thừa chứng được Bồ Tát Sơ Tín Vị, địa vị của bạn được xác định rồi, bạn sẽ không bị thoái trở lại thành phàm phu. Hay nói cách khác, tuy là phiền não của bạn chưa đoạn, tập khí của bạn vẫn còn, nhất định bạn không đọa ba đường ác, đảm bảo như vậy. Cho nên cần điều kiện gì mới chứng được địa vị Tu Đà Hoàn của Tiểu thừa? Phật nói tam giới 84 phẩm kiến hoặc đoạn hết rồi, bạn mới chứng được địa vị này. Cái gì gọi là kiến hoặc? Kiến là kiến giải, hoặc là mê hoặc, hay nói cách khác, là kiến giải sai lầm. Chúng tôi nói rõ ra một chút, là cách nhìn sai lầm. Bạn đối với thế gian, đối với xuất thế gian, đối với tất cả người sự vật, bạn nhìn sai lầm. Vấn đề này nếu mà giải quyết, điều mà bạn nhìn thấy hoàn toàn không có sai lầm, nhất định là chính xác, bạn mới có thể chứng được quả vị Tu Đà Hoàn, trong Đại thừa bạn phải là Bồ Tát Sơ Tín Vị. Địa vị này, trong “*Kinh Kim Cang*” đã nói với chúng ta: “*Vô ngã tướng, vô nhân tướng, vô chúng sanh tướng, vô thọ*

giả tướng”, lúc này mới chính là chứng đắc. Cho nên điều thứ nhất là ngã, có ngã bạn sẽ không thể vào cửa. Cho nên chúng tôi thường hay khuyến khích đồng tu, nhất định phải đem tự tư tự lợi buông xuống, phải học chư Phật Bồ Tát vô ngã.

Vô ngã khó, trước tiên phải bắt đầu từ đâu? Trước tiên là vô ngã sở. Đây là danh từ Phật học. Ngã sở là cái gì? Cái ta sở hữu. Tài sản sở hữu của ta, người xuất gia thì đạo tràng ta sở hữu, hồng rồi, cái mà bạn sở hữu, trước tiên là đem cái mà ta sở hữu đoạn đi, sau đó mới đoạn cái ngã, điều này tương đối dễ. Ngã và ngã sở đoạn rồi, bạn mới có thể chứng quả Tu Đà Hoàn, bạn mới có thể chứng được vị bất thoái, lúc này được gọi là Thánh nhân, tiểu Thánh. Vừa chứng được quả vị tiểu Thánh, tuyệt đối sẽ không thoái chuyển lại thành phàm phu. Phải hiểu đạo lý này. Nếu như trong một đời này của chúng ta, bạn thật sự nỗ lực dụng công chứng được quả vị này, thì bạn niệm Phật vãng sanh không ở Phàm Thánh Đồng Cư độ, mà ở đâu vậy? Phương Tiện Hữu Dư độ, tăng lên một cấp. Ngã, ngã sở chưa đoạn được thì sanh Phàm Thánh Đồng Cư độ. Cho nên, người vãng sanh về Phương Tiện Hữu Dư độ, công phu đoạn chứng của họ ít ra cũng tương đương với Tu Đà Hoàn. Đạo lý này chúng ta phải biết.

Tuần trước tôi có đi đến Đài Loan một chuyến, đi ba ngày. Cư sĩ Giản Phong Văn kể cho tôi một câu chuyện cười. Ông nói có người hỏi ông hiện nay ở trên thế giới loạn như vậy, đời sống người dân khổ như vậy, nguồn gốc của động loạn là do cái gì? Ông liền nói (ông nói rất là hay), ngã và ngã sở chính là nguồn gốc. Người kia nghe nói, nghe không rõ họ nghe nói gì? Bắt bắt tay mà nghiêm trọng như vậy sao? Dùng tiếng Đài Loan nghe giống như là bắt tay, bắt bắt tay mà nghiêm trọng như vậy sao? Chúng ta phải nhớ cho thật kỹ, cái ngã và ngã sở này phải làm cho phai nhạt đi, nhất định phải phai nhạt, trên vấn đề này đừng có chấp trước quá mức, tốt nhất là rời xa. Đây mới là thật thông minh trí tuệ.

Cuộc đời này của tôi, tại sao tôi lại biết ơn Hàn Quán Trưởng đến như vậy? Chúng tôi cùng sống chung 30 năm, bà thật sự giúp đỡ tôi, chính là bắt buộc tôi không thể không buông xả. Mọi người cúng dường tiền bao lì xì, bà lấy hết, cả thầy lấy hết, tôi muốn tham tài cũng tham không được, toàn bộ đưa cho bà, danh vọng lợi dưỡng tất cả bà đều cần, toàn bộ đưa cho bà, cho nên tôi an lạc tự tại, cái gì cũng chẳng phải giữ, chuyên môn lo chuyện Kinh sách. Điều này là tăng thượng duyên vô cùng tốt, đó là Bồ Tát đến để giúp đỡ tôi. Không có người như vậy, hàng ngày gặp phiền não, hàng ngày hành hạ tôi, nghiệp chướng không tiêu hết. Bạn muốn tham, không cho bạn tham, muốn làm điều gì, tất cả đều không cho. Cho nên Hoa Tạng Đồ Thư Quán là do bà làm chủ, lời tôi nói chẳng có tác

dụng gì. Đây là tăng thượng duyên vô cùng tốt, để cho tôi tập trung toàn bộ thời gian tinh thần vào trong Kinh sách. Cái điểm này bà thật sự làm được, giúp tôi trong 30 năm này giảng Kinh không gián đoạn. Đây là sự giúp đỡ vô cùng lớn của bà đối với tôi. Tôi có thể thâm nhập Kinh tạng, có thể khế nhập Kinh giáo, đây là sự giúp đỡ của bà, là bà đã cho tôi. Không có hoàn cảnh như vậy, phiền não tập khí tất cả đều hiện đến, rất khó để mà đoạn hết. Cho nên có rất nhiều người nói Hàn Quán Trưởng rất là lợi hại, sự phụ thật sự là một chút tự do cũng chẳng có, cái gì cũng chẳng có được. Họ không biết là tôi đã thành tựu Phật pháp rồi, điều tôi có được là sự lợi ích vô cùng thù thắng. Cho nên, tôi đem kinh nghiệm này cống hiến cho chư vị đồng tu làm tham khảo. Hàn Quán Trưởng cũng là Bồ Tát tái lai, tác tư thị hiện, bà đến để biểu diễn, dạy bảo những chúng sanh ở thế gian hiện nay cái gốc căn bệnh của các bạn chỗ nào? Tại sao các bạn không thể phá bỏ được? Biểu diễn một chiêu cho bạn xem. Nếu bạn xem mà hiểu được, bạn có thể hạ quyết tâm không quản người, không quản việc, không quản tiền, tập trung vào trong Kinh giáo thì bạn sẽ thành tựu. Bạn vẫn chưa buông xuống được, vẫn còn muốn danh vọng lợi dưỡng thì sai rồi, hoàn toàn sai rồi.

Bất thoái chuyển, Tu Đà Hoàn là vị bất thoái, Bồ Tát hạnh bất thoái, tuyệt đối sẽ không thoái đến Tiểu thừa. Cái này gọi là hạnh bất thoái. Pháp thân Bồ Tát viên sơ trụ trở lên gọi là niệm bất thoái, niệm của họ, tâm của họ giống nhất thiết chủng trí, chính là trí huệ cứu cánh viên mãn, mục tiêu của họ chính là một phương hướng, họ tuyệt đối không thoái chuyển. Cho nên niệm bất thoái là Viên giáo sơ trụ Bồ Tát, Biệt giáo sơ địa Bồ Tát, hạnh bất thoái là Bồ Tát, vượt qua Thanh Văn, Duyên Giác. Chúng ta phải chăm chỉ nỗ lực để học tập, mãi cho đến khi thành Phật đạo. Cho nên ở trong Kinh Đại thừa thường hay nói, thật sự đến bất thoái chuyển là bát địa. Bát địa gọi là bất động địa, hay nói cách khác, thất địa Bồ Tát gặp phải duyên bất thiện vẫn bị thoái chuyển, nhưng mà họ thoái đến mức giới hạn, họ tuyệt đối sẽ không thoái thấp hơn Viên giáo sơ trụ, mức giới hạn của họ là ở tại Viên giáo sơ trụ, nhưng thời gian tiến thoái vẫn là dài, tu hành phải ba đại A Tăng Kỳ Kiếp. Nếu như thật sự ba loại bất thoái bạn đều đạt được, vậy là bạn tu hành thành vô thượng đạo rồi, chứng được Phật quả cứu cánh viên mãn, cần bao nhiêu thời gian? Trong cuộc đời này của bạn thì viên mãn đạt được rồi, không cần phải đợi kiếp sau. Điều này có sự chứng minh, trong “Kinh Hoa Nghiêm” Thiện Tài Đồng Tử một đời thành Phật. Đây là một thí dụ rất hay. Thiện Tài viên chứng tam bất thoái chỉ một đời. Trong “Kinh Pháp Hoa”, Long Nữ 8 tuổi thành Phật, càng không thể nghĩ bàn. Các bạn nghĩ thử xem, rồng là súc sanh,

không phải là người, 8 tuổi vẫn chưa thành niên, một đời chứng đắc quả Phật viên mãn. Nguyên nhân do đâu vậy? Bất thoái chuyển. Vậy phải học như thế nào? Trong cuộc đời của tôi học đến ba loại bất thoái, điều này là ở trong “Kinh Hoa Nghiêm”, bạn phải học từ trong “Kinh Hoa Nghiêm”. Cho nên “Kinh Hoa Nghiêm” tuy là thời gian giảng rất dài, nhưng thật là xứng đáng, sau khi thật sự học được, lợi lạc rất là lớn.

Chúng ta học không đến nơi đến chốn không sao cả, cầu sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc cũng có thể trong một đời này chứng được Thế giới Tây Phương thượng phẩm vãng sanh Thật Báo Trang Nghiêm độ, đây là điều chắc chắn có thể đạt được.

Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ